

вижда хора, даже на нѣкои мѣста никакъ не виждаше. Тѣхното лозье бѣше далечъ и тя тръгнѣ по бържѣ. Като се видѣ самичка, Еленка започна да се страхува и като че краката ѝ умалѣхъ. Много мисли, страшни мисли ѝ минавахъ прѣзъ ума..... Другъ пжтъ не бѣше оставала тѣй сама и то срѣдъ лозята. Главата ѝ се замажъ и безъ да иска отиваше напредъ. Но намѣсто да тръгне изъ пжтеката, която водеше къмъ тѣхното лозье, тя замислена вървеше по една малка височина обрасла съ орѣхи, трѣви и др. дървета. Достигнѣ на върха и прѣдъ нея се показва единъ голѣмъ, дълбокъ долъ пълненъ съ шубракъ диви круши и капини. Чакъ сега Еленка се стрѣснѣ и се зачуди какъ е дошла тука. Тѣзи мѣста ѝ бѣхъ непознати—тя никога не бѣше дохождала тука.

Уморена и още по вече загрижена, седнѣ подъ една малка, суха круша и се замисли. Мислеше си тя, какъ е дошла тука, гдѣ е тѣхното лозье и какъ тѣй сега е испаднѣла въ този пустъ долъ..... Въ това врѣме задъ себе си чу нѣкакъвъ шумъ. Обърнѣ се и погледнѣ на задъ, но страшно испищѣ..... Една голѣма змия увита на крушата, съ исплѣвенъ езикъ, надвѣсена надъ главата ѝ, силно съскаше. Еленка се уплаши и приплѣдне като платно. Тя се помжчи отъ ново да извика, но языка ѝ се схванѣ..... Змията се надвѣси още по вече, като че ли искаше да се хвърли върху уплашената си жертва. Тя се спустиѣ да ухапе беззащитната Еленка, но изведнѣжъ се сви на кълбо, паднѣ на земята и се подигнѣ голѣмъ шумъ..... Едно малко, пѣргаво животно се хвъргаше върху змията и пакъ отбѣгваше на задъ. Това малко животно бѣше — *попова булмица*. Еленка безъ да ще погледнѣ своята освободителка, какъ юнашки се бореше съ змията, понаведе се малко, като че искаше да ѝ благодари и се затече на горѣ да избѣга отъ това проклето мѣсто.

Като слѣзе долу на пжтя забѣлѣжи, че е отишла изъ други пжтъ. Оплашена не искаше да отиде на лозето, но да се върне пжкъ праздна — помисли си, че